

[Hemming Jensen.]

forhandling boligforligets partier imellem, tanker, som kan blive afgørende for, om den fornuftige, jævne byggerytme inden for den sociale boligsektor kan fortsætte.

Ministeren nævner, at der i indeværende finansår formentlig kun bliver bygget ca. 5.900 nye lejligheder. Det beklager vi, fordi vi gerne så, at forligets målsætning om de ca. 8.000 lejligheder blev realiseret, ikke alene på grund af behovet for bedre boliger, men også på grund af beskæftigelsessituationen. Det er derfor tilfredsstillende for os, at regeringen er indstillet på, at den negative udvikling inden for dette område nu må standses, og at målsætningen om de 8.000 lejligheder årligt inden for den sociale boligsektor bør realiseres.

Spørgsmålet om udlejningsvanskelighederne søges ligeledes løst på en for os tilfredsstillende måde. Det hænger jo som bekendt sammen med aftrapningsproblemerne af driftslånene.

Vi deler de bekymringer, som bl. a. Boligsekskabernes Landsforening har fremført. Vi kan derfor fuldt ud tilslutte os de tanker, boligministeren gør sig i sin redegørelse. Vi er parate til at fortsætte i de forhandlinger, der skal til for at løse de store problemer, ovennævnte selskaber står i.

Til slut skal jeg understrege, at mit parti fortsat vil bestræbe sig på at skabe rimelige boligforhold for så mange som muligt, og det er for os en naturlig ting netop at prioritere det sociale byggeri meget højt. Det er almindeligt kendt, at mit parti respekterer den enkelte borgers frihed til at vælge boligform, og den linje vil vi naturligvis fortsat følge.

Vi har aldrig lagt skjul på, at boligen, uanset hvilken form den enkelte familie måtte vælge, bør koste en rimelig andel af den enkeltes indkomst. Det retfærdiggøres ved, at den enkelte befinder sig i sin bolig i mere end en tredjedel af sit liv. Nu vel, det er en gennemsnitsbetragtning, men bestemt ikke uden værdi. Det sociale boligbyggeri bidrager væsentligt til løsning af vort boligbehov, og derfor vil disse selskaber altid have vores bevågenhed.

Christophersen (V):

Fru Kirsten Jacobsens forespørgsel rejser en række interessante spørgsmål, men jeg

synes jo nok, at fru Kirsten Jacobsen i sit indlæg her i dag behandlede tingene på en lidt overfladisk måde, for vi ved jo alle sammen godt, at hvis man pludselig lader, som om de almennyttige boligsekskaber skulle kunne klare sig selv uden nogen som helst støtte, hvis man pludselig ophører med at interessere sig for deres problemer, vil det være det samme som at kaste dem ud i nogle vanskeligheder og også at reducere det almennyttige byggeri til næsten ingenting. Det gælder i øvrigt ikke bare på det område. Det gælder på alle områder i vores samfund, at man ikke pludselig kan skifte fra den ene ordening til den anden, uden at der opstår uhyre vanskeligheder. Derfor må jeg allerførst sige til fru Kirsten Jacobsen, at den radikale indstilling — i dette ords egentlige forstand — som hun lægger for dagen, deler venstre ikke. Vi ønsker at bevare et almennyttigt byggeri. Vi mener, at det af mange grunde er fornuftigt at have et byggeri af et rimeligt omfang, som nyder offentlig støtte af en eller anden størrelsesorden.

Men det er klart, at der er en lang række problemer for den almennyttige boligsektor — boligministeren har nævnt nogle af dem — problemer både af mere generel karakter og problemer, som knytter sig til bestemte bebyggelser og til bestemte boligsekskaber. Der er hele spørgsmålet om, hvordan det almennyttige byggeri vil bære sig ad med at leve op til de 8.000 boliger, som boligforligets indhold sætter som et rimeligt mål for den almennyttige sektors byggeaktivitet. Der er spørgsmålet om, hvordan man klarer de udlejningsproblemer, som stadig findes i en række bebyggelser, og hvordan man løser de økonomiske problemer i form af driftstab, som udlejningsproblemerne fører med sig. Der er hele det spørgsmål, som boligministeren mener må ses også i lyset af indkomstpoltikken, nemlig hvad der skal ske med aftrapningen af rentesikringen ikke mindst for boliger, som er opført i slutningen af 1960erne og begyndelsen af 1970erne.

Det er klart, at det er spørgsmål, som vi må tage stilling til, men efter vores opfattelse er det dels spørgsmål, som fortjener en grundig overvejelse og ikke kan klares i form af, at man vedtager en dagsorden, dels er spørgsmål, som jo også er noget komplicerede, og som man derfor også bør vurdere på baggrund af, hvad selve boligforliget til-